

TARAZ'DAN KAYSERİ'YE

Şamil YUSUFOV

Köy imamı olan rahmetli dedem benim hep İstanbul'da okumamı istiyor ve sürekli beni okumaya teşvik ediyor ve bana temel bilgiler veriyordu. Fakat bana bu çok büyük bir hayal olarak geliyordu. Tabi o zamanlar daha ilkokuldaydım. Türkiye'de okumak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Okulu kendi köyümde Rusça eğitim veren bir devlet okulunda okudum. Derslerim her zaman iyi olmuştur. Ortaokuldan itibaren yapılan spor yarışmalarında ilçede okulumu temsil ederdim.

Zaman geçtikçe akrabalarım ve öğretmenlerim nerede okumak istediğimi soruyorlardı. Babam Moskova'da Polis Akademisini bitirmiş. Ben de babam gibi eğitimimi yurtdışında ve özellikle dedemin bana aşılarmış olduğu Türkiye sevgisiyle, Türkiye'de görmek istiyordum. Bu benim hayatımı önemli bir ölçüde değiştireceğini biliyor ve TCS (Türkiye Cumhuriyeti Sınavı)'yi geçmek için gece gündüz çalışıyor ve dua ediyordum. Sonunda dualarım kabul oldu. Allah'ın kendisi için kalkan elleri boş çevirmediğini o zaman anladım...

İstanbul dedemin anlattıklarından daha da güzeldi. O muhteşem güzellikteki camiler, o nazik güler yüzlü insanlar ve en önemlisi vatana kavuşma duygusu insanı alıp götürüyor uçsuz bucaksız diyarlara.

Türkiye'de ilk senemi İzmir'de TÖMER'de Türkiye Türkçesi okumakla geçirdim. İzmir'in gönlümde başka ve anlatılmaz bir yeri vardır. Hayatımdaki birçok ilk'lerle İzmir'de tanıştım... Eğitimime bu şehirde devam etmeyi çok istiyordum ama kismet değilmiş... Her şeyde bir hayır var... Bunu en iyi okumakta olduğum Kayseri'de kavradım.

Erciyes Üniversitesi işletme bölümünü kazandığımda üzüleyim mi sevineyim mi diye tereddüt geçirdim. Kayseri tam istediğim gibi küçük ve sakin bir şehir olduğu için seviniyor, ama İzmir'den

ayrılacağım için de üzüliyordum. Çoğu öğrenci arkadaşlarımla Kayseri'yi köye benzetmesi, dostlardan ayrılmak ve İzmir'den 13-15 saat yol uzaklığı içimi acıtiyordu.

Bütün bunları bir kenara bırakarak şükürle başlayıp sabırla üniversiteyi bitirmeliyim diye düşündüm. Herhalde en doğrusu da bu.

Kayseri'yi tanıdıkça nasıl yanıldığımı anladım. Arkadaşlarımı Kayseri'ye davet ettim. Şanlı Erciyes Dağı, muhteşem peri bacaları, yer altı şehirleri, kaplıcalar ve en önemlisi hayırsever Kayseri halkı, beni kısa zamanda buraya ısındırdı.

Kayseri, yurtdışından gelen öğrenciler için çok uygun bir yer. Üniversite, Büyükşehir Belediyesi ve Valiliğin öğrencilere sağladığı imkânlar çok iyi. Burada iki devlet iki de özel üniversite var. Diğer şehirdeki arkadaşlarımız otobüs biletlerine para yetiştiremezken bizim sınırsız otobüs pasolarımız var. Onlar kışlarını evlerde ısınmakla geçirirken biz Erciyes Dağında güneşleniyoruz! Selçuklu ve Bizans'tan kalan kaleleriyle ve şehrin her tarafında yer alan türbe ve tarihî eserleriyle insanı alıp tarih ötesine götürüyor. Kayseri, Türkiye'nin en canlı ve önemli şehirlerinden biri. Ticaretin merkezi olan Kayseri, arkadaşların zannettiği gibi köy değil!

Kayseri'de Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Rusya, Ukrayna'dan olmak üzere 32 Ahıskalı

öğrenci burada eğitim görmektedir. Bunların kimisi Erciyes Üniversitesinde kimisi de İmam Hatip Lisesinde okuyor. Bu güzel şehirde sayımızın bu kadar az olması, bazılarının Kayseri'yi hâlâ köy olarak bilmesinden kaynaklanıyor. Bu yazıyı kaleme almamın ilk sebeplerinden de budur.

Erciyes Üniversitesi, bize birçok imkânlar sağlamaktadır. Şehir içi ve şehir dışı geziler, yemek bursları, Nevruz ve Kültür Şölenleriyle ve bizim en çok ihtiyacımız olan tanıtım programlarıyla her türlü fikre açık bir üniversite. Sıkılmamıza ve yabancılık çekmemize fırsat vermiyor. Her sene düzenlenen Nevruz programına bütün ülkeler gibi biz de katılıyor ve elimizden geldiğince güzel kültürümüzü, acı verici tarihimizi ve milletimizi tanıtıyoruz. Dünyanın dört bir yanına dağıtılmış ve haksız yere birkaç kez sürülmüş halkımıza karşı sorumluluklarımızın olduğunu düşünüyorum. Biz vatanımıza kavuştuk, ama onlar sürekli tedirgin haldeler, unutmayalım ki biz de onların yerinde olabilirdik...

Tanıtımdan bahsederken hep başkalarını suçlamayalım. Önce bizler üzerimize düşeni yapabiliyor muyuz? Bunu sorgulayalım. Kaldı ki biraz kendimizi de eleştirmeliyiz. Yani bizim kendi halkımızın da bilgiye ve kültüre ihtiyacı var. Önce biz bilmeliyiz ki sonra başkalarına anlatabilelim. Bu görev ise en çok genç nesle ve özellikle Türkiye'de eğitim gören öğrencilere düşüyor.

Bilhassa şu hususa dikkat çekmek isterim: Günümüzde bizim gençlerde ne yazık ki, halkımızın yaşadıklarını okumaya, öğrenmeye ve bu alanda faaliyet göstermeye çok istekli değiller. Bunu en iyi Kayseri'de okuyan Ahıskalı öğrenciler temsilcisi olunca anladım...

Genç arkadaşlarıma tavsiyem şudur: Olaylara bulunduğumuz yerin penceresinden bakmayalım. Hayal etmek de çok önemli; insan hayal ettikçe yaşarmış. Amerika'ya gitmeden önce, Amerika'yı sadece filmlerde görebileceğimi zannediyordum, ama fırsatları değerlendirerek geçen yaz tatilimde dört ay Amerika'da kaldım. Orada çalıştım ve birçok şehri de gezdim. İsteseydim kalıp hayatımı orada devam ettirebilirdim. Amerika'ya gitmek ve orada yaşamak, dedelerimizin toprağı olan Ahıska'ya gitmek ve orada yaşamaktan daha da zor gözüküyor.

Şimdi sormak istiyorum, neden gidip vatanımızda yaşamayalım? Yeter ki biraz bilgi, biraz gayret ve biraz da ideal sahibi olalım...

Şamil Yusufov

Ahıska'nın Hırtız köyündendir.

Ailesi Kazakistan'ın Taraz iline bağlı Merke ilçesinin Novo-Voskresenovka (Andas Batır) köyünde ikamet etmektedir.

Kayseri-Erciyes Üniversitesi İşletme Bölümü 3. sınıf öğrencisi.

İki kardeşi var. Babası emekli binbaşı, annesi ev hanımıdır.

